

Koffietijd

Deel 3

Koffietijd

Deel 3

Tieneke Elzinga

Schrijver: Tienieke Elzinga
Coverontwerp: Chris Ouboter
ISBN: 9789465122694
© Tienieke Elzinga

1. Langzaamaan start het ritme van de week weer op

“Na dagen van appjes en telefoontjes heeft mijn telefoon gisteren voor het eerst niet gefluit. Ook heb ik al een paar dagen de voordeurbel niet gehoord. Wat een stilte ineens. Ik denk dat iedereen denkt; dat was wel even weer genoeg aandacht.” Ze kijkt me aan alsof ik zomaar snap wat ze bedoelt. Nee dus. Hoezo een telefoon die fluit. Ze legt me uit dat de aandacht rond de feestdagen best wel overweldigend is geweest. De kinderen hadden in goed overleg om de beurt even hun neuzen laten zien. Sinds kort heeft ze dat vervelende ringgeluid van haar telefoon, voor de nummers van familieleden, op een fluittoon in gesteld. Haar zoon had haar ermee geholpen. Het is een prettig zacht fluitje. Net hard genoeg om je te laten weten dat er iemand een berichtje gestuurd heeft. Niet meer dat hinderlijke, irritante geluid. Ze laat me zien hoe het moet en laat me de fluittoon horen. Het is wel even een werkje. Je moet namelijk het nummer van elk familielid opzoeken en dan bij de instellingen melden dat je dat nummer een fluittoon wilt geven. Ze belooft me dat als ik het eenmaal ingesteld heb er blij mee zal zijn. Haar enthousiasme is haast aanstekelijk. Wetend dat ze, wanneer ik haar binnenkort weer zie, ernaar zal vragen belooft ik haar ermee aan de slag te gaan.

Het valt ons op dat de weg, die langs de woonwijk ligt, weer behoorlijk druk aan het worden is. Het is dus merkbaar dat langzaamaan het ritme van de week weer opstart. De scholen in het basis- en lager onderwijs mogen deze week de deuren ook weer openen. Een opluchting voor veel gezinnen. Waar iedereen eerst reikhalzend uitkeek naar vrijedagen, zijn ze nu blij weer aan de slag te kunnen. Met z'n allen verplicht thuis zitten blijkt toch heel anders te zijn dan vakantie. En petje af voor al die ouders die hun kinderen ondanks alles in een ritme van afwisselend, verplicht je huiswerk maken en vrije tijd, de dag door loodsen. Hoe moeilijk dat soms ook is. Zij weet te vertellen dat het niet bij iedereen gemakkelijk is gegaan. Bij haar burens, weet ze, was het een heel gepuzzel om werk,

schoolwerk en opvang goed geregeld te krijgen. Een van haar burens heeft een baan in het ziekenhuis en de ander was dus min of meer verplicht thuis te werken. Hun ouders konden niet inspringen om te helpen. “Gelukkig, konden wij als burens wat hulp bieden. Maar goed dat ze hun mond opengetrokken hebben. Soms weet je niet wat er allemaal in de buurt speelt. En vreemde ogen dwingen! Wel een dingetje hoor. Die buurjongetjes zijn echte boefies. Supergezellig hoor maar je hebt je handen er vol aan. Ik krijg steeds meer bewondering voor het onderwijzend personeel. Je zult maar een klas vol van die ondernemende jongelui hebben,” dan wuift ze het met haar hand weg en zegt: “Ik ben ook niet meer geschikt voor opvoeden. Ik ben een oma en van Oma mag veel meer dan thuis. Toch!” En gelijk heeft ze.

De hele tijd heb ik al naar haar outfit gekeken en schraap mijn moed bij elkaar. “Je hebt altijd al tegen mij gezegd dat ik het zeggen moet als jij weer eens je best hebt gedaan om er niét uit te zien. Nu vandaag is dat het geval. Hoezo in vredesnaam draag jij zo’n verschrikkelijke foei lelijke blauwe trui met Winnie de Phoe in de sneeuw en de woorden Knuffeldag. Net zei je nog dat je oma was.” Ze schiet in de slappe lach. “Nou dat werd tijd zeg! Eindelijk reactie! Het was trouwens jouw idee met je inhaakkalender.” Dan begint het bij mij te dagen als ze verder verklaard: “Ik heb wat dagen aan elkaar gekoppeld. Let op, 16 januari Dag van de sneeuw en Niks dag, dus zondag doe ik Niks. Maandag 17 januari Blue Monday en Dump je goede voornemens dag, dus maandag loop ik even geen drie kilometer. Dinsdag 18 januari is het Winnie de Phoe en lelijke truien dag, zie hier je wordt op je wenken bediend. En als laatste is het vrijdag de 21^e januari Wereld knuffeldag. De serieuzere thema’s pasten niet op de trui. Nou, heb ik mijn huiswerk gemaakt? Of wat zeg je ervan.” Ik lach met haar mee: Deze vrouw is echt onverbetterlijk. Zij weet elke keer weer, er iets gezelligs van te maken. Als ik wegga roept ze me nog na. Let op volgende week zijn er vast weer andere leuke dagen. Tot gauw. Nou we gaan het zien.

2. Ik ook. Een onuitwisbare herinnering!

Het is al laat in de middag als de deurbel gaat. Nieuwsgierig doe ik de deur open. Er heeft niemand een afspraak gemaakt en dat moet tegenwoordig. Vier personen per dag mag je ontvangen. Het zal wel een collectant zijn. En daar staat ze en vraagt, “Zit je al aan je aantal mensen voor vandaag. Mag ik nog even binnenkomen?” Uitnodigend zwaai ik met mijn arm en geef haar de ruimte om binnen te komen. Benieuwd wat haar nu weer zo dwars zit dat het niet kan wachten. Inmiddels zijn we behoorlijk aan elkaar gewaagd wat gesprekken betreft. Wetend dat alles, maar dan ook alles bij elkaar veilig is. Zelfs de meest intieme privé dingen kunnen we bij elkaar kwijt. We hebben wel eens tegen elkaar gezegd dat het beter is dan een dagboek te schrijven. Zo samen krijgen we tenminste een weerwoord en dat kan een positieve werking hebben. Zo fijn. Als we tegenover elkaar aan de grote tafel zitten, het oude trommeltje van oma, gevuld met krakelingen staat in het midden en elk een beker chocolademelk, kijkt ze me super serieus aan. Natuurlijk, zoals altijd, werkt dat bij mij op mijn lachspieren. “Nee, niet lachen, begint ze, ik ben nog nooit zo serieus geweest. Hoe het met jou zit weet ik niet maar mij zit het behoorlijk dwars. Echt de afgelopen dagen lijkt het wel nergens anders over te gaan. Of je nu de radio aanzet of de tv iedereen heeft het er over. En nu ik dus ook. En eigenlijk wil ik dat niet. Het gaat me niet aan en als je niet wist dat die dingen gebeuren heb je behoorlijk onder een steen geleefd de afgelopen twintig jaar.” Nou het is niet moeilijk te raden waar ze het over heeft. The Voice. Op mijn vraag of ze wil weten wat ik ervan vind schudt ze haar hoofd. Nee niet echt. Wel wil ze graag weten of zij nou verkeerd zit of niet. Heel eerlijk. En dan hoor ik haar zeggen: “Zelf zijn we toch ook jong geweest. Een beetje aandacht vonden ook wij toch wel leuk. Maar toch. En nu spreek ik even alleen voor mijzelf, zegt ze. Zeker te weten trok je dan toch een grens. Al vroeg had ik een vriendje, Ik was geloof ik zeventien. We droegen super minirokjes en

truitjes die strak om ons lichaam zaten. Je voelde de jongens kijken. Soms zei iemand er ook wel eens iets van. Of er werd gefloten. Aandacht dat was het, maar we deden er verder niets mee. Later toen we wat ouder werden en de verkering echt werd was de aandacht van andere jongens wel leuk maar je paste wel op om er zelf iets mee te doen. Je trok je grenzen.”

En dan vertelt ze wat haar ook overkomen is. Gelukkig niets vervelends maar het komt, met al dit ‘gedoe’ toch weer bovendrijven. Ze had op haar sportclub gemerkt dat hun teamleider meer aandacht dan normaal aan haar besteedde. Gek maar zoiets voel je gewoon. Vaak koos hij haar uit om mee te doen aan een extra oefening. Soms maakte hij een opmerking over hoe haar houding was en de manier waarop zij haar bewegingen maakte. De manier waarop gaf haar een apart gevoel. Natuurlijk was die aandacht wel leuk maar het ging de ‘verkeerde’ kant op. Deze situatie had maanden geduurd. Hij kwam te dichtbij maar raakte haar nog net niet aan. Een stapje achteruit hielp meestal. Ze had het geen kans willen geven. Het was een leuke vent dat zeker maar zij had verkering. Dus nee! Van alles had ze geprobeerd om de aandacht af te wenden. Thuis toen ze zich had verkleed om naar de sportclub te gaan had ze bewust een andere set uitgekozen. Een wijdere, lange sportbroek en een ruim zittende T-shirt. Het begon echt vervelend te worden. Ze zou het hem dus recht in zijn gezicht moeten zeggen, had ze besloten. In de rust was de jongeman naast haar komen zitten en had haar gevraagd of ze het leuk vond om eens af te spreken. Daarop had ze hem gezegd weinig vrije tijd te hebben en als ze vrij was dan met haar verkering meeging. Het was even stil geweest. Hij moest het zeker even verwerken. Tot hij haar vroeg even mee te lopen naar de kleedkamer. Hij wilde haar iets laten zien wat hij in de zak van zijn jas had. Kom, had hij dwingend gezegd, het is echt mooi. Alle bellen waren bij haar gaan rinkelen en ze had gezegd dat als hij haar het wilde laten zien hij het dan maar even op

moest halen. Hij kon het hier ook laten zien toch. Op dat moment werd ze geroepen om weer verder te sporten. Tot op de dag van vandaag wist ze niet wat hij haar had willen laten zien. Hij had geen pogingen meer gewaagd. En toch je vergeet het nooit. En nu staat het weer vers in haar geheugen.

Het wordt stil. Haar gedachten zijn, volgens mij weer in de sporthal van toen. We praten er wat verder over en komen tot de conclusie dat; wanneer je als meisje in zo'n vervelende situatie komt, het haast onmogelijk is dat je niet het onderbuikgevoel krijgt dat er iets niet in de haak is. Als het kan geef het geen 'kans' en is het zaak om 'weg' te wezen. Het is zo jammer dat je tegenwoordig, wie of wat je ook bent, zo vreselijk op je hoede moet zijn. Zeker als je een bepaald doel heel graag wilt bereiken en je afhankelijk weet van die ander. Laat één ding duidelijk zijn; **wie of waar je ook bent blijf met je handen en je ogen van een ander af en hou je gedachten maar voor je. Reken er maar op dat het altijd aan het licht komt wat je ook in het verborgen uitspookt. Zelfs iets, voor jou kleins, kan grote invloed hebben voor de ander. Een onuitwisbare herinnering.** Iedereen die nu ook weer geconfronteerd wordt met zijn eigen herinneringen

3. Joehoe we mogen weer of toch niet

Joehoe we mogen weer, dat is het eerste wat ik hoor als ik de telefoon aanneem. Het blijkt een van de buurtjes te zijn. Het klinkt of de vreugde eraf spat. Ligt het nu aan mij of heb ik iets gemist. Die vreugde voelt namelijk bij mij niet zo. Nadat gisteravond premier Rutte en minister Kuipers het 'heugelijke feit' van de versoepelingen, wat betreft de coronamaatregelen, in een recordaantal minuten op de buis hadden geslingerd was in mijn huiskamer juist de twijfel binnengeslopen. Het kon zo kort en snel omdat de meeste feiten alweer vooraf door de media openbaar gemaakt waren. Ze vraagt of het goed is dat ze even komt buurten. Ze heeft geen klachten en is bij niemand met klachten in de buurt geweest. Ook heeft ze inmiddels de booster, dus kortom ze is veilig. Ik hoor het haar zeggen en denk direct: Joehoe we mogen weer. Hoezo dan. Heel eerlijk, dat moet ik op deze vroege morgen even verwerken. Als ik de keuken inloop om alvast een kopje koffie te zetten komen de waarschuwingen van de beide heren weer in mijn gedachten. Op mijn netvlies staat geprint de gekleurde poppetjes van de besmettingen en de ziekenhuisopnamen. Veel poppetjes zijn rood gekleurd. Heel veel poppetjes. En dan de dwingende woorden daarbij; er zullen nog heel veel besmettingen plaats vinden nu er meer 'ruimte' komt. Draag overal een mondkapje, houd afstand van elkaar, was uw handen en wees vooral voorzichtig. Zeker geen loze woorden.

Dan gaat de deurbel die mijn visite aankondigt. "Sorry hoor, begint ze zodra we zitten, ik was wel een beetje té uitgelaten aan de telefoon. Eigenlijk bedoelde ik het tegenover gestelde. Niet dat ik niet superblij ben met wat meer vrijheid. Kunnen we tenminste weer eens heerlijk buiten de deur lunchen. Dat heb ik zó gemist. Dat komt ook goed uit want het is aanstaande zondag 30 januari Croissant dag en die wil ik vieren. Ja, ik hou die inhaakkalender goed in de gaten zoals je merkt. Echt er staan soms zulke leuke thema's in die ik graag overneem. Wist je dat het op 2 februari ijs en ontbijt

dag is en je mag die dag ook nog eens heerlijk zonder schroom huilen, want het is Wereld Waterlanden dag. Hoe vind je die.” Nou ik vind dat ze alleen de leuke en lekkere thema’s van de inhaakkalender geplukt heeft. En volgens mij heeft ze het een en ander niet goed begrepen maar ik ga er maar niet op in en vraag, wat ze nu precies bedoeld met ‘het tegenovergestelde’. Het blijkt dat ook bij haar de twijfel is toegeslagen. Daarom had ze ook eerst gebeld dat ze coronavrij was of ik dat wel begrepen had. En wat de vrijheid betreft waren er nog wel wat haken en ogen. Want om nu zomaar aan de oproep gevolg te geven om veel buiten je veilige huis te gaan eten enzovoort, daar moet ze toch nog wel even over nadenken. En net als wij heeft ook zij bedacht om maar niet voorin de rij te gaan staan. Iedereen die denkt de rem er maar meteen van af te gooien loopt volgens haar echt de kans om alsnog besmet te raken. Gelukkig niet meer met verstrekkende gevolgen, maar toch. Het enthousiasme is zo begrijpelijk na al die weken en maanden van niet kunnen en mogen gaan en staan waar je wilt. Weer aan de slag in je bedrijf en weer het podium op. Weer een afspraak maken in je favoriete restaurant en weer een kaartje kopen voor die leuke film. Hoe fijn is dat. Want zeg nou zelf een film of toneelstuk samen kijken in de sfeer van een zaal vol publiek is toch zoveel anders dan thuis voor de tv. Van harte hopen we dat we kunnen leren leven met besmettingen en komen de voorspellingen uit dat het steeds minder erg gaat worden. Dan kunnen ook weer de themadagen van de inhaakkalender vrij met elkaar ingevuld worden en de herinneringsdagen zoals op 28 januari Gedichten dag, op 31 januari Wereld Lepra Dag, Dag van de Directeur en de verjaardag van Prinses Beatrix gevierd worden. En volgende week is het op 1 februari Chinees Nieuwjaar en op 2 februari de trouwdag van Koning Willem Alexander en Koningin Maxima. Die kunnen ze dan ook vieren met hun familie. We hebben in ieder geval weer genoeg om over te praten en de morgen vliegt om. Over de heropeningen zijn we heel blij. Toch zijn we ons bewust

van het risico waarvoor gewaarschuwd wordt. Oppassen
geblazen dus voor iedereen.

4. Het uitbannen van de plasticboodschappentas blijkt toch wel een 'dingetje'

“Gisteren heb ik de gangkast weer eens even leeg getrokken. Dat zijn van die klusjes die je zo nu en dan moet doen. Het is verbazingwekkend hoe ik toch elke keer weer een tiental in elkaar gepropte plastic tassen scoor.” Volgens haar had ze een afspraak met haar gezin: Geen plasticassen meer kopen. Hoe dan. “Weet je, zegt ze, elke keer als er iemand voor een boodschap naar de winkel gaat zeg ik ze een tas mee te nemen. Ja, je raad het al. Nee dus. Pas in de winkel komen ze erachter dat ze toch weer een tas ‘vergeten’ zijn. Op het strookje van de kassa staat dan toch elke keer weer de tien tot vijftientcent voor de nieuwe plastic tas. Ik word er gewoon moedeloos van. Wat doe ik daar nu tegen. Een tas netjes opvouwen lijkt ook al niet in het brein van mijn geliefde huisgenoten op te komen. Nee, joh. Ze proppen hem in elkaar en mikken hem door een kier van de deur. Ze zucht heel diep en kijkt me aan.” Ja, ik begrijp wat je bedoelt. Nog niet zo lang geleden heb ik haar een keer verteld dat ik een prachtig assortiment met linnen of nylon tasjes heb. Ook heb ik van die heerlijk ouderwetse nettassen. Daar kan zoveel in. Ze rekken zo heerlijk mee. En een leeg tasje in de jaszak neemt echt bijna geen ruimte in. Ik bewaar ze in mijn boodschappentas die aan de kapstok hangt. Eén greep en gaan met die banaan. Ik hoor haar zeggen: “En dat terwijl ik net als jij inmiddels al heel wat tasjes gespaard heb. Er hangt nu ook een mooie linnentas met tasjes aan de gangkastdeur bij mij in de gang. Je zou toch zeggen dat het nu goed moet komen.” Weer een diepe zucht.

We hebben afgesproken om vandaag het erop te wagen onze ‘hobby’ weer op te pakken. Nou een hobby is het eigenlijk niet alhoewel we er allebei behoorlijk veel energie en plezier van krijgen. Elke keer beloven we elkaar alleen iets te kopen als we er echt, maar dan ook echt voor vallen. Alleen iets waarvan we zeker weten er gloeiend spijt van te krijgen als we het niet meenemen. Beiden zijn we erfelijk belast met,

zoals wij het noemen, het ‘malle pietjes syndroom’. De vriend van Swiebertje in de gelijknamige kinderserie. Onze vaders struinden ook dagen langs de wekelijkse rommelmarkten in de omgeving. Op zoek naar dat wat, ja wat... Dat wisten ook zij niet. Iets heel ouds of precies dat dekseltje wat bij hen thuis juist kapot gevallen was. Dan was het servies weer compleet. Waar wij precies naar op zoek zijn weten we ook niet en toch kunnen we uren, afzonderlijk van elkaar in de tegenwoordig soms grote hallen met tweedehands artikelen rondsnoeven. Een paar paden verderop kunnen we dan ineens een kreetje van geluk horen. Snel zoeken we elkaar dan op om het gevonden juweeltje te bekijken. Om na overleg het toch weer terug op de plank te leggen. Of het is beschadigd of toch niet dát juweeltje waar het eerst voor gehouden werd. Soms moet er ook over de prijs onderhandeld worden. Dan is het maar net hoe de pet hangt of we daar dan wel zin in hebben. Als de verkoper merkt dat je iets héél graag wilt hebben kan het gebeuren dat er niet valt af te dingen. Die man of vrouw denkt dan, die koopt het toch wel ze wil het zo graag. Dus is het zaak om je gretigheid niet ten toon te spreiden.

Gewapend met mijn boodschappentas, inclusief alle tasjes, gaan we uiteindelijk op stap. Wetend dat ons koopgedrag soms gigantisch uit de hand kan lopen ben ik dus op alles voorbereid. Tot ons plezier heeft de eigenaar van de hal met tweedehands artikelen de tijd van de verplichte sluitingen, ingevuld met het sorteren en opruimen van heel erg veel ingebrachte stukken. Het ziet er keurig uit. Ze zijn zelfs zo ver gegaan dat in de afdeling huishoudelijke artikelen ook nog eens alles op kleur staat. Met elk een mandje aan onze arm begint het snoeven. En dan vliegt de tijd. Als ik na zeker wel anderhalf uur richting de kassa loop hoor ik haar een kreetje geven. Bij het speelgoed staat ze verrukt naar een pop te kijken. “Dat is mijn pop die ik kreeg toen ik jarig was. Ik heb het een keer weggegeven aan een kinderdagopvang. Jaren geleden. En nu zit ze hier. Zou het dezelfde zijn? Maakt ook

niet uit. Ze is nu van mij. Kom maar poppenkind je krijgt van mij een wasbeurt.” Ze pakt haar op en zet haar boven op de spullen in haar mandje. Ik heb alleen een boek om af te rekenen. Een oud kinderboekje waar ik herinneringen aan heb. Drie keer heb ik het teruggezet en uiteindelijk toch maar in mijn mandje gelegd. Bij de kassa wil ze uit haar kleine handtasje een tas halen. Verschrikt kijkt ze me aan. “Vergeten! En ik heb er thuis wel een stuk of tien tassen liggen.” Ik laat haar mijn boodschappentas geopend zien. “Kies maar uit, zeg ik, volgens mij geef jij thuis ook niet echt het goede voorbeeld. Nog een geluk dat je hier geen plastic tas kunt kopen. “De dame achter de toonbank heeft ons horen praten en zegt: “Nee kopen kun je hier alleen tweedehands tassen. Maar als u zoveel plastic tassen thuis heeft. Wij zijn er hier heel blij mee hoor. Weet je, u bent niet de eerste die geen tas bij zich heeft.” Wij beloven de volgende keer de tassen mee te nemen en gaan voldaan, weer richting huis.